

Netiek nosodīti tie, kas ir Kristū

“Evaņģēlijs” ir pretrunā ar “likumu”, tāpat kā “prāta jaunums” apstrīd “burta vecumu” vai “ticības sludināšanu” iebilst pret “likuma darbiem” vai “garu”, kas ir pretrunā ar ‘gaļa’.

Netiek nosodīti tie, kas ir Kristū

“Tāpēc tagad nav nosodījums tiem, kas ir Kristū Jēzū, kas staigā nevis pēc miesas, bet pēc Gara.” (Romiešiem 8: 1).

evads

Pirms turpināt 8. Nodaļas analīzi no vēstules līdz romiešiem, salīdziniet šos divus pantus:

“Bet tagad mēs esam atbrīvoti no likuma, jo mēs miram tam, kas mūs turēja, lai kalpotu prāta jaunībā, nevis vēstules vecumdienās” (Romiešiem 7: 6);

“Es pateicos Dievam caur mūsu Kungu Jēzu Kristu. Tāpēc es pats ar izpratni kalpoju Dieva likumam, bet ar miesu grēka likumam ” (Romiešiem 7:25).

Kāds ir iemesls, kāpēc apustulis Pāvils pateicas Dievam caur Kristu Jēzu? Viņš bija brīvs no likuma (tagad mēs esam brīvi no likuma), jo viņš bija miris par to, kas tika ieturēts: likumu.

Kāds ir apustuļa Pāvila mērķis nomirt par to, kas tika ieturēts? Atbilde ir skaidra: lai kalpotu Dievam gara jaunībā

(evanģēlijā), kas nebija iespējams caur vēstules (likuma) vecumu.

Apustulis Pāvils kategoriski paziņoja, ka kristieši tagad ir atbrīvoti no likuma, jo viņi par to ir miruši, un secina, ka nāvei likumā iegūtajai brīvībai ir tikai viens mērķis: kalpot Dievam jaunā garā, jo ka caur Mozus likumu nebija iespējams kalpot Dievam (Romiešiem 8.7).

Divos pantos ir izteikti pretpunkti: "gara jaunums" iebilst pret "burta vecumu", tāpat kā "saprašana" pretojas "miesai". Opozīcijas "Evanģēlijs" pret "likumu" ir skaidrs, bet opozīcijas "izpratne" pret "miesu" ir ļoti smalka, kas rada nepareizu izpratni par Paulīnes priekšlikumu.

Grieķu valodas termins, kas tulkots kā "izpratne", ir νοῦς [1] (nous), iespējams, atvasināts no darbības vārda γινωσκω (ginosko) saknes. Izveidojot pretpunktu "izpratne" pret "miesu", mēs esam spiesti apsvērt to, ko vēlāk teica apustulis Pāvils, ka jūdi kalpoja Dievam bez izpratnes (Romiešiem 10,2), jo likums, psalmi un pravieši bija uzsvērts:

"Jo viņiem trūkst padoma, un viņos nav saprašanas." (5. Mozus 32:28);

"Tāpēc manus cilvēkus sagūstīs izpratnes trūkuma dēļ; un viņu augstmaņi izsalks, un viņu daudzums izslāps " (Jesajas 5:13);

"Dievs paskatījās no debesīm uz cilvēku bērniem, lai redzētu, vai ir kādi, kas saprastu un meklētu Dievu. Viņi visi ir nolikuši malā un kopā kļuvuši netīri. neviens nedara labu, nē, pat ne viens. Vai nezina tie, kas strādā netaisnības, kuri manu tautu ēd tā, it kā viņi ēd maizi? Viņi neaicināja Dievu. " (Psalms 53: 2-4);

"Tā Kunga bailes ir gudrības sākums; laba izpratne ir visiem, kas pilda viņa baušļus; viņa slavēšana paliek mūžīgi " (Psalms 111: 10).

Apustulis Pāvils pateicas Dievam 25. pantā, jo viņš nomira pēc likuma un tagad bija brīvs. Ko nozīmē kalpot “prāta jaunumam”?

Brīvība kalpot Dieva gribai (likumam [2]) ar izpratni, jo ar miesu var kalpot tikai grēka likumam.

“Jo šī ir derība, ko es pēc tām dienām darišu ar Israēla namu, saka Tas Kungs; Es likšu savus likumus saprast, un rakstīšu tos viņa sirdī; Un es būšu viņu Dievs, un viņi būs mana tauta ” (Ebrejiem 8:10).

Abos pantos apustulis Pāvils lieto darbības vārdu “kalpot” un vārda pēdējā daļā apspiež to pašu darbības vārdu:

“... lai mēs kalpotu prāta jaunībā un nevis kalpotu vēstules vecumdienās” (Romiešiem 7: 6);

“... ar izpratni es kalpoju Dieva likumiem, bet ar miesu (es kalpoju) grēka likumiem” (Romiešiem 7:25).

Ar šīs analīzes palīdzību ir viegli diagnosticēt, ka nepareizas izpratnes dēļ, tas ir, neapsverot iespējamu noteiktu literāro resursu, piemēram, stila figūru, izmantošanu, rodas daudz pārpratumu.

Skaidrs piemērs ar rakstīšanai nozīmīgiem resursiem atrodams tikko salīdzinātajos pantos, kur mums ir viena no valodas figūrām (Brazīlija) vai stila figūras / retorikas figūras (Portugāle).

“Valodas attēls ir literāras stratēģijas, kuras rakstnieks var izmantot tekstā, lai panāktu noteiktu interpretācijas efektu. Tie ir vairāk lokalizēti izteiksmes veidi, salīdzinot ar valodas funkcijām, kas ir teksta globālās īpašības. Tie var attiekties uz skarto vārdu semantiskajiem, fonoloģiskajiem vai sintaktiskajiem aspektiem. ” Wikipedia.

Kādus resursus apustulis Pāvils izmantoja iepriekšminētajos pantos? Tas izmanto stila figūru, ko sauc par elipsi, kas ir:

“Elipse ir viegli uztverama vrda apspiešana”. Tā ir apzināta termina izlaišana, ko viegli identificēt ar teikumā esošo kontekstu vai gramatiskajiem elementiem. Šī izlaiduma dēļ teksts ir kodolīgs un elegants. “ Wikipedia.

Tekstu interpretācijas pamatprincipu neapskatīšana izkropļo domu, ko rakstnieks cenšas izteikt, izraisot doktrināras kļūdas.

Ja neuzskata semantikai atbilstošus elementus, ir bīstami teikt, ka tiek atstāti novārtā elementi, kas attiecas uz retoriku (labas runas mākslu), jo apustulis Pāvils bija tā laika kultūras cilvēks.

Analizējot apustuļa Pāvila ekspozīciju, ir skaidrs, ka viņš cenšas panākt, lai sarunu biedrs ar savas argumentācijas palīdzību pārliecinātu sevi, ka sūtītājs ir pareizs.

Retorika kā ekspozīcijas paņēmiens nav domāts, lai atšķirtu, kas ir patiess vai pareizs, bet gan lai liktu ziņojuma saņēmējam secināt, ka diskursā netiešā ideja atspoguļo to, kas ir patiess vai pareizs.

Papildus tam ir dažādas problēmas, kas saistītas ar tulkotāju sapratni, slēpjot svētos tekstus, jo oriģināla pārrakstītajiem Bībeles tekstiem nebija pieturzīmju – noteikumu, kas tika ieviesti novēloti.

Lai arī mēs analizējam Bībeles tekstus, izmantojot atsauces uz nodaļām un pantiem, mēs nedrīkstam aizmirst, ka šos sadalījumus nav izdarījuši Bībeles autori.

Šie dalījumi tika ieviesti tūkstošiem gadu pēc oriģinālo grāmatu rakstīšanas, lai atvieglotu fragmentu atrašanu un precizētu, tāpēc tos nevajadzētu ņemt vērā, lasot un interpretējot tekstu.

Bībeles sadalījumu nodaļās 1227. gadā ieviesa Parīzes universitātes profesors Stefans Langtons. Bībeles sadalījumu

pantos 1551. gadā ieviesa Parīzes drukātājs Roberts Stephanuss. (Sadalījumi bija paredzēti, lai atvieglotu konsultācijas un bībeliskos citātus.)

Nav pārlicības

“1 Tāpēc tagad nav nosodījums tiem, kas ir Kristū Jēzū, kas staigā nevis pēc miesas, bet pēc Gara.” (Romiešiem 8: 1).

Šis pants atbalsta argumentus, kurus apustulis Pāvils izklāstīja iepriekšējās nodaļās. Mēs varam saprast kristiešiem adresētās vēstules struktūru Romā.

Šis pants ievada secinājumu, izmantojot noslēdzošo savienojumu “tāpēc”, pamatojoties uz to, ko apustulis Pāvils pauda iepriekš.

“tāpēc – pārlicinošs savienojums, kas ekvivalents līdz ar to tāpēc, attiecīgi, attiecīgi”.

“Izmantojot savienojumu” tāpēc “, ir jāievieš secinājums, pamatojoties uz iepriekš teikto – lūgšanu vai iepriekšējo tekstu -, tāpēc ir kļūda uzsākt periodu, iejaukšanos vai reakciju ar šo savienojumu.”

Lai saprastu vēstules struktūru, ir jāizmanto laika (tagad) sakāmvārds, ko pagānu apustulis īsi pēc noslēdzošā savienojuma ievada “tāpēc”: “Tāpēc tagad ...” (Romiešiem 8: 1).

Apustulis Pāvils parādīja, ka visi cilvēki ir grēkā. (Romiešiem 3: 1-20) un aprakstīja Dieva taisnību, ko evaņģēlijs (ticība) ir piešķīris visiem, kas tic (bez atšķirības) un izmantoja laika sakāmvārdu “tagad” “Bet tagad Dieva taisnība ir izpaudusies bez likuma...” (Romiešiem 3:21).

Pagānu apustulis saviem lasītājiem pierāda, ka Dieva žēlastība ir acīmredzama visiem, kas tic bez jebkādas atšķirības, un,

izmantojot laika sakāmvārdu "tagad", norāda, ka Dieva taisnība ir efektīva pašreizējā laikā.

Ticīgais ir tikai tagad, pašreizējā laikā.

Tas ir īpašs nosacījums tiem, kas tic Kristum, nevis dāvana, ko dāvināt tikai nākotnē (Romiešiem 3:26).

Kāpēc Dieva taisnība tagad ir piešķirta visiem bez atšķirības?

Pirmkārt, tāpēc, ka visi ir grēkojuši un nav palikuši pie Dieva godības (Romiešiem 3:23).

Ievērojiet, ka Pāvils vispirms pasniedz Dieva žēlastību (Romiešiem 3:21), un pēc tam 44 norāda uz cilvēces stāvokli bez Kristus (Romiešiem 3:23).

Balstoties uz informāciju, kas sniegta romiešiem adresētās vēstules 3. nodaļas 21.

Pantā, apustulis Pāvils secina, ka visi cilvēki tiek attaisnoti caur Kristus evaņģēliju.

"Tāpēc mēs secinām, ka cilvēku attaisno ticība bez likuma darbiem." (Romiešiem 3:28).

Secinājums, ko apustulis Pāvils izdara 3. nodaļas 2. pantā, liek viņam parādīt Ābrahama personu kā pagāna piemēru, kuru ticības dēļ Dieva žēlastība sasniegusi ilgi pirms likuma izdošanas (romieši 4.10).

Pēc iepazīšanās ar Ābrahamu kā pamatīgu pierādījumu tam, ka Dieva žēlastība sasniedz arī pagānus, apustulis Pāvils turpina parādīt, ka bauslība nebija viņa tēva Ābrahāma svētlaimes iemesls, bet gan apsolījums (Romiešiem 4:13).

Pēc tam, kad ir parādīts, ka apgraizīšana un bauslība nav attaisnojuma cēloņi Dievā, apustulis Pāvils sniedz jaunu secinājumu, kurā ņemts vērā 3. nodaļas 21. pantā minētais arguments: **"Tāpēc, ticībā attaisnoti, mums ir miers. kopā ar**

Dievu caur mūsu Kungu Jēzu Kristu " (Romiešiem 5.1).

Apustulis Pāvils jau bija paziņojis, ka Dieva taisnība izpaužas bez likuma, saskaņā ar likuma un praviešu liecībām (Romiešiem 3:21, un secina, ka ticības attaisnojums rada mieru ar Dievu).

Pēc tam, kad viņš parādīja, ka kristieši ir panākuši mieru ar Dievu, kopš viņš tika samierināts ar Dievu caur sava dēla nāvi (Romiešiem 5:10), apustulis Pāvils turpina demonstrēt, kā notika cilvēces Dieva slavas pazemošana (Romiešiem 5:12). -20); paskaidro, ka mirušajiem, kas grēko, nav iespējams dzīvot grēkā (Romiešiem 6: 2); ka kristieši ir atbrīvoti no likuma (Romiešiem 7: 7); tas atspoguļo likuma dabu (Romiešiem 7:12) un miesīga cilvēka neiespējamību (Romiešiem 7:14).

Fragments no Pāvila vēstules romiešiem starp sesto un septīto nodaļu parāda, kā ticībā tiek sniegts attaisnojums, un tas noved pie šāda secinājuma: mums ir miers ar Dievu (Romiešiem 5.1), jo mūs ir attaisnojusi Viņa žēlastība (Romiešiem 3:24).), un tagad nav nosodījuma tiem, kas staigā pēc Dieva (Romiešiem 8: 1).

Pestīšana Kristū ir paredzēta "tagad" (tagadne saspringta), nevis nākotnei. Šodien ir pestīšanas diena. Šodien ir vispieņemamākā diena (2. Korintiešiem 6: 2). Cilvēks šodien (tagadnē) tiek izglābts no Ēdenē (pagātnē) izteiktā nosodījuma, un tas ir pamatots šodien, tagad.

Apustulis Pāvils uzsver, ka nav nosodījuma tiem, kas ir Kristū Jēzū.

Kāpēc viņš rakstīja, ka nav nosodījuma? Vai tas nebūtu pareizi: vai nav nosodījums tiem, kas ir Kristū Jēzū?

Ja pagānu apustulis saka, ka nav nosodījuma, tas ir tāpēc, ka bija iespējams vairāk nekā viens nosodījums.

Cik ir notiesājošu spriedumu?

Bībelē ir izteikti divi nosodījumi:

a) nosodījums Ādamā, kas notika Ēdenē (pagātnē), kur visi cilvēki kļuva grēcinieki, atsvešinājās (miruši) no Dieva (Romiešiem 5:18);

b) nosodījums, kas tiks pasludināts Lielajā Baltā troņa tiesā (nākotnē) attiecībā uz darbiem (Atklāsmes 20:12).

Kad apustulis Pāvils teica – nav nekādu nosodījumu tiem, kas ir Kristū, viņš atsaucās uz cilvēka šķirtību un Dieva godību, neatstājot novārtā cilvēces nosodāmo darbu sekas bez Kristus.

Visi, kas ir Kristū, turklāt bez Ādama nodarījuma var tikt nosodīti līdz nāvei, neieradīsies Baltā troņa Lielajā tiesā, bet gan tiks parādīti Kristus tiesā, lai tiktu apbalvoti, ja nav nosodījuma (Romiešiem 14:10; 2. Korintiešiem 5:10).

Ņemot vērā to, ko paziņoja apustulis Pāvils: [“Tāpēc tagad nav nosodījuma...”](#) (Romiešiem 8: 1), ir redzams, ka jaunais cilvēks Kristū ir svētīts.

[“Tātad arī Dāvids pasludina svētītu cilvēku, kuram Dievs piešķir taisnību bez darbiem, sakot:”](#) (Romiešiem 4 un 8).

Tiem, kas tic Kristum, ir piedoti viņu grēki, viņu grēki ir apsegti, tas ir, Dievs viņiem grēku neatzīst. Ja tā, tad kā kristietim joprojām ir “nožēlojams”, “sasodīts”

cilvēks? Ja nav nosodījuma tiem, kas ir Kristū, maz ticams, ka apustulis Pāvils sniedza “sasodītā cilvēka es esmu” paziņojumu par savu jauno stāvokli Kristū, bet gan par viņa veco stāvokli.

jauna radība

ņemot vērā, ka nav nosodījuma tiem, kas ir Kristū Jēzū.

Kas ir Kristū? Kā būt Kristū? Kāda ir realitāte tiem, kas ir Kristū?

Rakstot kristiešiem Korintā, apustulis Pāvils sniedza šādu paziņojumu:

“Tātad, ja kāds ir Kristū, viņš ir jauns radījums; vecās lietas ir pagājušas; lūk, visas lietas ir kļuvušas jaunas ” (2. Korintiešiem 5:17).

Jauna radība – pēc definīcijas tas, kas ir Kristū, ir jauna radība;

Jaunas piedzimšanas – Kristū ir iespējams būt tikai tiem, kas ir dzimuši caur nesabojātu sēklu, kas ir Dieva vārds.

Realitāte – vecās lietas vairs nav, un viss ir jauns.

Kad mēs lasām, tie, kas atrodas Kristū Jēzū, nav nosodāmi, tas nozīmē nenosodīt jauno radījumu, kas dzimis saskaņā ar patiesības vārdu, dzīvojot jaunu eksistenci un realitāti: visu jauno! Salīdzināt:

“Tātad, ja kāds ir Kristū, viņš ir jauns radījums; vecās lietas ir pagājušas; lūk, viss ir kļuvis jauns ” (2. Korintiešiem 5:17);

“Tāpēc tagad nav nosodījums tiem, kas ir Kristū Jēzū, kas staigā nevis pēc miesas, bet pēc Gara” (Romiešiem 8: 1).

Balstoties uz šiem diviem pantiem, tiek secināts, ka “būt jaunam radījumam” ir tas pats, kas būt “būt Kristū”, un otrādi. Tiem, kas ir Kristū, nav nosodījuma. Jaunajai radībai (tai, kas atrodas Kristū) nav nosodījuma.

Abu versiju “b” daļa attiecas uz vienu un to pašu tēmu. “Vecās lietas”, kas attiecas uz “staigāšanu pēc miesas”, tāpat kā “staigāšana pēc gara” attiecas uz “visu, kas kļuvis jauns”.

miesa pret garu

Lai turpinātu ekspozīciju, vispirms ir jādefinē, kas šajā kontekstā ir “miesa” un kas ir “gars”, lai labi lasītu un pārliicinātos par romiešu 8. nodaļas izpratni, no šīs definīcijas ir atkarīgs.

Kad apustulis Pāvils pirmo reizi lieto terminu miesa, attiecībās ar Jēzu, lai parādītu, ka Viņš ir pēcnācējs, kuru Dievs apsolījis Dāvidam (2. Samuēla 7:14), Vārds tapa miesā (Jāņa 1:14).

“Par savu dēlu, kurš dzimis no Dāvida sēklām pēc miesas”
(Romiešiem 1: 3).

Grieķu valodas termins “σάρκα” (sarx), kas tulkots ar “miesu”, tika izmantots, lai parādītu, ka Jēzus Kristus ir Dāvida ciltsrakstā, pateicoties asins saitei, kuru iecerēja jaunava Marija.

To pašu terminu lieto 2. Nodaļā:

“Jo viņš nav jūds, kas ir viens no ārpusēs, un arī miesā nav apgraizīšana” (Romiešiem 2:28).

Šajā pantā apustulis terminu lieto, lai apzīmētu apgraizīšanas zīmi, ko ebreji nes zīmes, ko Dievs devis Ābrahāmam, dēļ (1. Mozus 17: 10-13).

“Un neapgraizītajam cilvēkam, kura priekšādiņas miesa nav apgraizīta, šī dvēsele tiks nogriezta no savas tautas; Viņš ir pārkāpis manu derību. ” (1. Mozus 14:14).

Turklāt apustulis Pāvils atsaucas uz cilvēci ar jēdziena “miesa” starpniecību:

“Tāpēc neviena miesa nav attaisnojama viņa priekšā ar likuma darbiem, jo □□ar likumu nāk grēka zināšanas”
(Romiešiem 3:20).

Citējot psalmus un praviešus (Romiešiem 3: 10-18), apustulis Pāvils uzsver, ka "neviens cilvēks" nav attaisnojams ar likuma darbiem, tas ir, ar likuma darbiem nevar būt ne jūds, ne grieķis pamatots.

Nākamo terminu cilvēks lieto attiecībā uz tēvu Ābrahamu:

"Ko tad sacīsim, ka esam sasnieguši savu tēvu Abrahāmu pēc cilvēka?" (Romiešiem 4.1).

Šis termins tiek lietots pēcnācēju izpratnē, jo saskaņā ar cilvēku Ābrahāms ir ebreju tēvs (Jāņa 8:37).

Pagāņu apustulis parāda, ka Ābrahāms saskaņā ar likumu neko nav sasniegjis, jo, ja nebūtu apsoliņuma, ka viņš būs pasaules mantinieks, saņemot ticības taisnības zīmogu neapgraizīšanā, viņš nebūtu visu tēvs. kas tic (Romiešiem 4: 10-13).

Ja tas nebūtu Dieva vārdam, kas brīvi dots Ābrahāmam, viņš būtu kā citi cilvēki. Bet caur ticības vārdu Abrahāms ticēja, ka viņa ticība Dieva vārdam ir iemesls attaisnošanai.

"Tad viņš aizveda viņu ārā un sacīja: Skaties debesīs un skaita zvaigznes, ja tu tās vari saskaitīt. Un viņš tam sacīja: Tā būs tava sēkla. Un viņš ticēja Tam Kungam un to uzskatīja par taisnību " (1. Mozus 15: 5-6).

Termina "cilvēks" konotācija ir sarežģītāka 6. nodaļā:

"Es runāju kā cilvēks jūsu cilvēka vārdam; jo kā jūs esat uzdevuši savus biedrus, lai tie kalpotu nešķīstībai, un ļaundarība tagad iepazīstina jūsu biedrus ar kalpošanu taisnībai, lai svētītos " (Romiešiem 6:19).

Apustulis atsauc verdzības institūtu, lai parādītu cilvēka stāvokli grēkā un taisnīgumā, un pēc tam uzsver argumentācijas nepieciešamību: Es runāju kā cilvēks sarunu biedru cilvēka trausluma dēļ.

"ανθρωπινον λεγω δια την ασθενειαν της σαρκος υμων".

Scrivener's Textus Receptus (1894).

“Cilvēciskos terminos es runāju jūsu miesas vājuma dēļ [3].

Jaunās Derības grieķu grieķu starplīnija, SBB.

Possesīvais vietniekvārds ὁμοῦν ir ģenitīvā, un tas nāk no otrās personas daudzskaitļa, lai parādītu sarunu biedru miesas trauslumu. Vai apustulis atsaucās uz ķermeni, kas izgatavots no organiskām vielām? Pēc cilvēka vēlmēm un ilgām? Tādi jautājumi kā morālā ētika un raksturs? Nē! Apustulis uzsvēra, cik trausls ir cilvēka arguments, kas pamatots ar to, ka viņš cēlies no Ābrahama miesas.

Apustuļa Pāvila izteiktais arguments ebrejiem bija raksturīgs, saskaroties ar evaņģēliju:

“Viņi atbildēja viņam: Mēs esam Ābrahāma sēkla, un mēs nekad nevienam kalpojam; kā tu saki: tu tiks atbrīvots? ”(Jāņa 8:33) vai:“ Viņi atbildēja un sacīja viņam: Mūsu tēvs ir Ābrahāms. ” (Jāņa 8:39).

Trauslums komentārā saka par tiem, kas savu miesu padarījuši par pestīšanu, tas ir, par spēku:

“Tā saka Tas Kungs: Nolādēts ir tas, kurš uzticas cilvēkam un liek miesu ar rokām un atkāpjas no Tā Kunga!” (Jeremijas 17: 5).

Šajā ziņā termins “miesa” apliecina ebreju doktrīnas būtību, nepareizi pārlasot Paulīnas ekspozīcijas, kas saistītas ar grieķu filozofisko domu, radīja docetismu.

Pašreizējais ķecerīgo domu docetisms, kurā Jēzus Kristus ķermenis bija tikai ilūzija un viņa krustā sišana būtu bijusi tikai acīmredzama, jo viņi saprata, ka organiskā viela būtībā ir bojāta.

Docetisms rodas no noteiktas gnostiskas strāvas, kas uzskata, ka materiālā pasaule ir ļauna un samaitāta, un, mēģinot saskaņot Rakstus ar grieķu filozofiju, viņi apgalvoja, ka

Jēzus ir uz cilvēku vērsts spoks, bet bez miesas un asinīm.

“Daudzu pasaulē maldinošu krāpnieku, kuri neatzīstas, ka Jēzus Kristus nāca miesā. Tas ir maldinātājs un antikrists.” (2. Jāņa 1.7. Nodaļa).

Nākamais termina “miesa” lietojums ir atrodams 7. nodaļā:

“Jo, kad mēs bijām miesā, grēku kaislības, kas ir likumos noteiktas, mūsu locekļos radīja augļus nāvei.” (Romiešiem 7,5).

Šajā pantā apustulis Pāvils izmanto terminu “miesa”, lai nosauktu ebreju mācību, parādot, ka pagātnē gan viņš, gan viņa sarunu biedri bija miesā. Tālāk apustulis Pāvils kategoriski uzsver, ka kristieši vairs nebija miesā, bet garā:

“Bet jūs neesat miesā, bet Garā, ja jūsos māj Dieva gars. Bet, ja kādam nav Kristus Gara, viņš nav viņa.” (Romiešiem 8.9).

Pagānu apustuļa uzsvars bija uz jūdiem pievērstiem kristiešiem, atšķirībā no attieksmes pret Galatijas reģionu kristiešiem, kuri kļuva par pagāniem:

“Es tikai to gribēju uzzināt no jums: vai jūs saņēmāt Garu ar likumu darbiem vai ticības sludināšanu? Vai jūs esat tik neprātīgi, ka, sākot ar Garu, jūs tagad nonākat pie miesas?” (Galatiešiem 3: 2-3).

Kamēr Galatijas kristieši bija sākuši kalpot Dievam saskaņā ar evaņģēliju (garu), tagad aizraušanās dēļ (Galatiešiem 3.1.) Viņi nonāca pie mācības, ka kristieši kalpo Dievam prāta jaunībā, nevis cauri vēstules vecumam (Romiešiem 7: 7).

“Evaņģēlijs” ir pretrunā ar “likumu”, tāpat kā “prāta jaunums” apstrīd “burta vecumu” vai “ticības sludināšanu” iebilst pret “likuma darbiem” vai “garu”, kas ir pretrunā ar ‘gaļa’.

Atgriežoties pie romiešu romiešu vēstules 8. nodaļas 1. panta,

ir skaidrs, ka tie, kas ir Kristū, ir jauni radījumi, kas ir brīvi no nosodījuma, jo viņi nestaigā saskaņā ar likuma priekšrakstiem, bet saskaņā ar evaņģēlija patiesību (garu).

Grieķu vārds πνεῦμα (pneuma), kas tulkots ar garu, šajā kontekstā attiecas uz Kristus evaņģēliju. Šīs patiesības dēļ apustulis Pāvils paziņoja, ka ir 111-a Jaunās Derības, tas ir, gara, kalpotājs.

“Kas arī ļāva mums būt par jauna testamenta, nevis vēstules, bet gara ministriem; jo burts nogalina, un gars dod dzīvību.” (2. Korintiešiem 3: 6).

Iepriekš minētais dzejolis apliecina opozīcijas “garu” un “burtu”, uzrādot garu kā Jauno Derību un likumu kā burtu, jo tas bija ielikts akmenī (2. Korintiešiem 3: 7). Likums tiek pasniegts kā nāves kalpošana, kas pretojas evaņģēlijam, kas ir gara kalpošana (2. Korintiešiem 3: 7-8).

Tātad opozīcijas “gars” un “vēstule” evaņģēlijam atdziest, kamēr likums nogalina.

[1] *“3563 vouç, iespējams, nos 1097 saknes; TDNT – 4: 951,636; 1) prāts, ieskaitot uztveres un izpratnes spējas, kā arī spēja uztvert, spriest, noteikt 1a) garīgās spējas, saprast 1b) iemesls šaurākajā nozīmē, piemēram, spēja sasniegt garīgo patiesību, augstākie dvēseles spēki, spēja uztvert dievišķas lietas, atzīt labestību un ienīst ļaunumu 1c) spēja prātīgi un mierīgi un objektīvi apdomāt un spriest 2) noteiktu domāšanas un spriešanas veidu, ti, domas, jūtas, mērķus, vēlmes Sinonīmi skatīt ierakstu 5917 ”* Spēcīgā Bībeles vārdnīca.

[2] *“3551 primārā vārda Nemo vārdi (zemes gabals, īpaši pārtikas vai dzīvnieku ganības); TDNT – 4: 1022,646; 1) viss, kas nodibināts, jebkas, kas pieņemts, izmantojot likumu, likumu, 1.a) komandu 1a1) likumu vai likumu, ar kuru izveido valsti, kuru apstiprinājis Dievs 1a1a), ievērojot Dieva apstiprināto, 1a2) vai izpildraksts 1a3) darbības noteikums, kas noteikts Mozaikas likuma 1.b punktā, un atbilstoši*

kontekstam atsaucoties uz likuma saturu vai tā saturu 1c) uz kristīgo reliģiju: likumiem, kas prasa ticību, morāles norādījumiem devis Kristus, esp. mīlas priekšraksts 1d) vissvarīgākās daļas nosaukums (Pentateuch) tiek izmantots pilnīgā AT svēto grāmatu kolekcijā. Sinonīmi sk. ierakstu 5918 " vārdnīca biblical Strong.

[3] *"769 ασθ εν εια astēneja no 772; TDNT – 1: 490,83; nf 1) izturības trūkums, vājums, vājums 1a) ķermeņa 1a1) dabiskais vājums un nespēks 1a2) veselības vājums vai slimība 1b) dvēseles 1b1) spēka un spējas trūkums, kas nepieciešams 1b1a) kaut ko saprast 1b1b) darīt lielas lietas un krāšņās 1b1c) nomāc korumpētās vēlmes 1b1d) paciest ciešanas un raizes "* Strong Bible Dictionary.